

Ministeren for offentlige Arbejder (*Juul-Ryssensteen*): Jeg skulde anbefale Folketinget, hvis det kunde nytte noget, at man ikke vedtog det foreliggende Ændringsforslag. Forholdet er slet ikke det, den ærede sidste Taler angiver, Forholdet er ikke det, at Organisationsloven ligger til Revision. Forholdet er det, at der staar i Loven, at den udløber den 1ste April 1901. Det er altsaa Lovgivningsmagtens absolute Pligt at sige, hvad der saa skal ske i 1901, og Lovgivningsmagten bestaar, som bekendt, af 3 Faktorer. Naar nu de to Faktorer sige og have sagt paa Forhaand, at denne Lov kun skulde gælde i 5 Aar, saa kan det virkelig ikke nytte, at Folketinget kommer og siger, at det er dem, der ville have Ufred, der ikke ville efterkomme Lovens Ord. At Kommissionen ikke er færdig endnu, er ikke Ministerens Skyld (*Stemmer: Jo!*). Paa ingen Maade, de Herrer kunne sige jo, saa meget de ville, men jeg siger nej, og mit Nej er lige saa godt som de Herrers Jo. Jeg har ikke i mindste Maade fortrædiget eller stoppet Kommissionen (*Stemmer: Jo!*). Ja hvorledes? Det skyldte de Herrer Bevis for, naar de sige det, de skyldte at bevise, hvorledes jeg har stoppet Kommissionsarbejdet. Nu er Forholdet det, at Lands-tinget har fulgt Ministeren i den Anskuelse, at 230 Mill. Kr. skulle have nogen Forrentning, det er det Spørgsmaal, der kommer til at foreligge, hvis Tinget her foreslaar et Fællesudvalg. Kommer dette Fællesudvalg til et Resultat, bliver det jo en anden Sag; kommer det derimod ikke til et Resultat, er det Ministerens Pligt, som det er hans Ret, at ordne Forholdet saaledes, at vi ikke komme ind i et fuldstændig tomt Rum, som de Herrer synes at raabe paa. Thi Resultatet af en Forkastelse af alt i Øjeblikket er, hvis Ministeren ikke handler, at der ingen Takster gælde overhovedet, at Banerne ikke kunne køre, at Administrationen er færdig. Det er den Tilstand, De fremkalde, og jeg maner Dem alvorligt til ikke at holde dette Standpunkt, naar De komme til en Forhandling med det andet Ting, thi saa gaar det galt, og saa er det de Herrers Skyld.

J. C. Christensen: Forudsætningen var ikke i 1896, at naar vi kom til den 1ste April i Aar, skulde det hele falde væk; Forudsætningen var i Virkeligheden den, at saa fik vi enten en ny Lov, eller ogsaa forlængede vi den nugældende. Det er en soleklar Ting, at naar Lovgivningsmagten enes om at faa et Omraade ind under sin

Afgørelse, kan den ikke forudsætte, at det kun skal være ganske foreløbigt, og at den skal skyde det bort fra sig igen. Jeg synes, at det er lige ud ad Landevejen. Jeg mener altsaa, at naar vi ikke kunne enes om noget nyt, maa vi blive ved det bestaaende, som vi ere villige til at forlænge.

Den højtærede Minister mener, at han ingen Ting har gjort for at genere Kommissionens Arbejde. Jeg tror, at den højtærede Minister tager fejl heri, jeg tror, han har gjort alt, hvad han kunde, for at genere Kommissionens Arbejde. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har tilsigtet det, det siger jeg ikke, men hans Handlinger maa absolut have denne Virkning: (*Ministeren for offentlige Arbejder [Juul-Ryssensteen]: Hvilke?*) Jeg kommer straks til dem, den højtærede Minister skal bare være taalmodig. Han har forelagt her et Lovforslag om Statsbanedriftens Ordning, inden dette Lovforslag var behandlet til Ende af Kommissionen. Kommissionen havde faaet til Opgave at behandle dette Lovforslag og gøre Indstilling derom; naar nu den højtærede Minister desuagtet forelægger et Lovforslag om denne Ting for Rigsdagen, gad jeg virkelig spørge, om Kommissionen ikke maatte sige til sig selv: Hvad Nytte have vi af at arbejde med en Sag, som Ministeren har lagt ind for Rigsdagen? Lad os først se, hvad der er at gøre; muligt vedtage de en Lov, og saa er der jo ingen Grund for os til at arbejde paa den. Det, siger Ministeren, er ikke at stoppe Kommissionens Arbejde. Jeg mener absolut, at det ikke kan være andet. Dernæst har Kommissionen faaet til Opgave at afgive Betænkning om Taksterne. Den højtærede Minister forelægger ogsaa Forslag til en Takstlov — er det ikke ogsaa at stoppe Kommissionens Arbejde? Absolut! Ingen Kommission vilde falde paa at fortsætte med et Arbejde, hvorom en Minister har stillet Forslag, og som der muligt aldeles ingen Brug bliver for. Kommissionen har faaet Paalæg om at undersøge disse Forhold og afgive Betænkning — Ministeren afventer ikke dette, men stiller Forslag paa Rigsdagen! Dermed mener jeg, at Ministeren i Virkeligheden har gjort sit til at standse Kommissionens Arbejde. Det er muligt, at den højtærede Minister ikke har tilsigtet noget saadant, men at han har gjort det, er sikkert nok. Nu siger den højtærede Minister, at hvis vi ingen Lov faa, er der Anarki . . . (Afbrydelse.) . . . eller tomt Rum, altsaa Nihilisme eller saadant noget, saa er der hverken Takster eller — ja, jeg